

Sygn. akt IV Ca 1497/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie IV Wydział Cywilny Odwoławczy

w następującym składzie:

Przewodniczący - Sędzia SO Małgorzata Truskolaska-Żuczek (spr.)

Sędzia SO Anna Wrembel-Woźniak

Sędzia SR (del.) Elżbieta Stefaniuk

Protokolant protokolant sądowy-stażysta Magdalena Wierzchowska

po rozpoznaniu w dniu 22 kwietnia 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa J. G.

przeciwko Skarbowi Państwa – Prezesowi Sądu Rejonowego w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Legionowie

z dnia 31 października 2014 r., sygn. akt I C 330/13

1. oddala apelację;
2. zasądza od J. G. na rzecz Skarbu Państwa – Prezesa Sądu Rejonowego w W. kwotę 600 (sześćset) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;
3. przyznaje ze Skarbu Państwa na rzecz radcy prawnego P. K. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych, w tym 23% podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym i poleca wypłacenie tej kwoty z kasy Sądu Rejonowego w Legionowie.

Anna Wrembel-Woźniak Małgorzata Truskolaska-Żuczek Elżbieta Stefaniuk

Sygn. akt IV Ca 1497/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Rejonowy oddalił powództwo J. G. skierowane przeciwko Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w W. o zapłatę kwoty 5.004,77 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 30 czerwca 2010 r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił, że powód w dniu 16 grudnia 2009 r. złożył wniosek w sprawie I Ns 1782/09 do Sądu Rejonowego w W. o zezwolenie na dokonanie wypłaty z depozytu sądowego kwoty 36.475,44 zł uprzednio wpłaconej przez W. S. na mocy

postanowienia Sądu Rejonowego w W. z dnia 18 grudnia 2008 r., zasądzonej od niej na rzecz powoda wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe z dnia 06 czerwca 2007 r. Zarządzeniem z dnia 23 marca 2010 r. wyznaczony został termin rozprawy na dzień 29 kwietnia 2010 r. W tym również dniu powód wniosł do Sądu Okręgowego Warszawa-Praga w Warszawie skargę o stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie I Ns 1782/09. W dniu 29 kwietnia 2010 r. Sąd Rejonowy w W. wydał postanowienie, w którym zezwolił powodowi na wypłacenie kwoty 35.932,93 zł z depozytu sądowego.

Postanowieniem z dnia 26 maja 2010 r. Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie umorzył postępowanie w sprawie ze skargi na przewlekłość postępowania - nie stwierdzając przewlekłości, z uwagi na wydanie w dniu 29 kwietnia 2010 r. prawomocnego orzeczenia.

W dniu 29 czerwca 2010 r. Prezes Sądu Rejonowego w W. zarządził wypłatę z depozytu sądowego do rąk J. G. kwoty 20.762,83 zł. Reszta kwoty znajdującej się w depozycie – 15.170,10 zł – została zajęta przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. P. B. w dniu 18 czerwca 2010 r., na co składały się należności z tytułu zaległych alimentów, odsetek i kosztów egzekucji.

Sąd Rejonowy uznał, że powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Powód podnosił, że wskutek deliktu władzy publicznej, polegającego na niezgodnym z prawem działaniu przy wykonywaniu władzy publicznej w postaci opieszałości w działaniach Sądu Rejonowego w W., poniósł szkodę w wysokości 5.004,77 zł.

W ocenie Sądu przesłanki określone w art. 417 § kc nie zostały zrealizowane w przedmiotowej sprawie. Sąd przytoczył treść § 95. 1. Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007 r. – Regulamin urzędowania sądów powszechnych i wskazał, że powód sam spowodował skargą złożoną w dniu 23 marca 2010 r. wystąpienie konieczności przesłania akt do sądu odwoławczego, który zresztą nie stwierdził uchybień w pracy Sądu Rejonowego w W.. Sąd podzielił również twierdzenia pozwanego, że wykonanie na wniosek Komornika przy Sądzie Rejonowym w W. P. B. zajęcia złożonych do depozytu środków, było obowiązkiem pozwanego na podstawie art. 895 – 905 kpc. Działanie pozwanego w żaden sposób nie spowodowało wystąpienia szkody powoda, gdyż postępowanie egzekucyjne byłoby kontynuowane bez względu na zachowanie się pozwanego. Ewentualna wcześniejsza wypłata środków zgromadzonych w depozycie spowodowałaby jedynie skierowanie postępowania egzekucyjnego do majątku dłużnika.

Sąd wskazał ponadto, że powód w żaden sposób nie udowodnił okoliczności z jakich wynikała jego szkoda. Nie wskazał i nie udokumentował, jak działanie lub zaniechanie pozwanego wpłynęło na jego uszczerbek, czy to materialny, czy moralny. Również kwota poniesionej przez niego szkody nie znajduje oparcia w przedstawionych dowodach. Sąd wskazując na treść przepisów art. 6 kc, art. 3 § 1 kpc i art. 227 kpc uznał, że powód nie wykazał doznanej szkody, a zatem również z tej przyczyny nie można przypisać pozwanemu zachowań rodzących odpowiedzialność odszkodowawczą.

W złożonej osobiście *apelacji powód* zarzucił: naruszenie prawa materialnego, tj. art. 2 Konstytucji III RP; naruszenie prawa procesowego, tj. art. 328 § 1 i § 2 kpc poprzez niesporządzenie uzasadnienia wyroku i tym samym brak wskazania faktów, które Sąd uznał za udowodnione, dowodów, na których się oparł oraz przyczyn, dla których innym dowodom odmówił wiarygodności i mocy dowodowej; naruszenie prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem logicznego wnioskowania i bez wykorzystania przedstawionego stanu faktycznego; naruszenie prawa procesowego, tj. art. 244 § 1 kpc poprzez nieuznanie dokumentów; naruszenie prawa procesowego poprzez odrzucenie wniosku dowodowego o przesłuchanie w charakterze świadka M. Ł. (art. 258 kpc).

Pełnomocnik powoda uzupełnił apelację, wnosząc o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości. Zarzucił ponadto naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 233 § 1 kpc poprzez błędną, sprzeczną z zasadami poprawnego rozumowania i doświadczeniem życiowym ocenę materiału dowodowego oraz stanu faktycznego, co w konsekwencji doprowadziło Sąd Rejonowy do błędnego ustalenia, że powód nie doznał szkody; naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 417 § 1 kc poprzez jego niezastosowanie - pomimo zaistnienia przesłanek jego zastosowania.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów zastępstwa procesowego za I i II instancję według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja podlegała oddaleniu, jako nieuzasadniona.

Sąd Okręgowy podziela w całości ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd Rejonowy oraz dokonaną przez ten Sąd ich prawną ocenę – i przyjmuje je za własne. Sąd Rejonowy dokonał prawidłowej i rzetelnej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie. Wyprowadzone na jego podstawie wnioski są zgodne z zasadą prawidłowej oceny dowodów oraz doświadczeniem życiowym. Zarzut naruszenia art. 233 kpc jest całkowicie nieuzasadniony.

Podnieść należy, że zgodnie z treścią art. 417 § 1 kc odpowiedzialność deliktowa Skarbu Państwa powstaje wówczas, gdy spełnione są łącznie jej trzy ustawowe przesłanki: bezprawność działania lub zaniechania sprawcy, szkoda oraz normalny związek przyczynowy między bezprawnym zachowaniem sprawcy a szkodą.

W pierwszej kolejności podkreślić należy, że działania pozwanego nie miały w żadnym stopniu bezprawnego charakteru.

Powód po złożeniu w dniu 16 grudnia 2009 r. wniosku o zezwolenie na dokonanie wypłaty z depozytu sądowego, w dniu 23 marca 2010 r. złożył skargę w trybie ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r. Nr 179, poz. 1843 - dalej jako Ustawa).

W dniu 29 kwietnia 2010 r. w sprawie I Ns 1782/09 zapadło postanowienie uwzględniające wniosek powoda o zezwolenie na wypłatę kwoty 35.932,93 zł z depozytu, akta sprawy przesłano jednak Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie w celu rozpoznania złożonej przez powoda skargi na przewlekłość postępowania.

Z art. 7 Ustawy wynika wprost, że Sąd lub prokurator, do którego wniesiono skargę, przedstawia ją niezwłocznie sądowi właściwemu wraz z aktami sprawy, w której toczy się postępowanie. Postanowieniem z dnia 26 maja 2010 r. Sąd Okręgowy umorzył postępowanie wywołane wniesioną skargą na przewlekłość i w dniu 23 czerwca 2010 r. zwrócił akta sprawy do Sądu Rejonowego.

Wobec zajęcia przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w W. P. B. wierzytelności z tytułu zwrotu należności złożonych do depozytu sądowego w sprawie I Ns 1782/09 powodowi wypłacono kwotę 20.762,83 zł. Podkreślić należy, że wypłata kwoty 15.170,10 zł Komornikowi sądowemu stanowiła obowiązek pozwanego, co wynika z przepisów art. 895 – 908 kpc.

Podkreślić trzeba ponadto, że dłużnik nie poniósł w związku z tym działaniem żadnej szkody. Część kwoty złożonej do depozytu, przekazanej następnie Komornikowi, została wykorzystana w postępowaniu egzekucyjnym na spłatę zadłużenia powoda z tytułu zaległych alimentów, odsetek i kosztów egzekucji. Nawet jeśli doszłoby do wcześniejszej wypłaty powodowi środków zgromadzonych w depozycie, postępowanie egzekucyjne skierowane zostałyby do innego majątku dłużnika.

Żadna z przesłanek odpowiedzialności zgodnie z art. 417 kc nie została zatem spełniona, w związku z czym rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego uznać należy za prawidłowe.

Sąd Rejonowy słusznie oddalił ponadto wniosek o przesłuchanie świadka M. Ł. zgłoszony przez powoda na okoliczność terminu załatwiania sprawy o wypłacenie depozytu sądowego. Nie ulega wątpliwości, że okoliczność, na którą dowód ten miał być przeprowadzony, pozostaje bez wpływu na prawidłowość rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na mocy art. 385 kpc postanowił jak w pkt 1 sentencji.

O kosztach postępowania Sąd Okręgowy orzekł na mocy art. 98 § 1 i § 3 kpc i § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów w pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490) – pkt 2 sentencji.

Na mocy art. 22³ ust. 1 ustawy z dnia 06 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r., poz. 233) oraz na podstawie § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 cytowanego wyżej rozporządzenia, Sąd Okręgowy przyznał radcy prawnemu P. K. wynagrodzenie (wraz z podatkiem VAT) za pomoc prawną udzieloną powodowi z urzędu w postępowaniu apelacyjnym – pkt 3 sentencji.

Anna Wrembel-Woźniak Małgorzata Truskolaska-Żuczek Elżbieta Stefaniuk